

Đầu nàng nhúc nhúc như búa bổ. Một sức mạnh vô hình bắt nàng nhắm nghiền mắt.

Nàng vẫn nghe rõ tiếng động chung quanh. Nàng nghe tiếng Bun vịch quẹt diêm châm thuốc lá. Nàng nghe tiếng hần đứng dậy, nện giày tiến lại phía nàng. Hơi thở của viên đại tá KGB phả vào mặt nàng.

Tức uất người, nàng định vùng dậy, tát cho hần một cái nện thân, song tứ chi nàng đã dính chặt vào ghế.

Rồi hơi lạnh rung chuyển toàn thân nàng. Nàng nhìn Bun vịch và hần cũng nhìn nàng. Nàng định ninh hần là đứa đại gái. Không ngờ bản lĩnh hần cao hơn nàng một bậc. Hần đã lừa nàng uống cà phê pha thuốc ngủ.

Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra từ cõi hư vô, tưởng như có thể bóp vụn óc Thu Thu thành cám.

Nàng mê man không biết gì nữa. Tuy nhiên, trước khi ngủ say nàng đã lấy một phần vi ti sáng suốt. Giác quan thứ sáu của nàng đã nhìn thấy nụ cười khoái trá và kiêu ngạo trên môi đại tá Bun vịch.

Phi cơ đổi hướng bay lên tây bắc.

..

Bản án tử hình

Lúc Thu Thu tỉnh dậy, tiếng động cơ máy bay đã nhẹ. Nàng mở mắt quan sát tứ phía.

Lisa vẫn ngủ li bì. Dưới ánh đèn, Bun vịch đang nắn nót trên trang giấy trắng. Vì hần quay lưng lại nên nàng không thấy rõ hần viết những gì.

Nàng duỗi thử chân tay. Các bắp thịt đã ngoan ngoãn tuân lệnh thần kinh hệ, tuy nhiên đầu nàng chưa hết nhúc nhúc và mí mắt nàng vẫn dè dặt xuống. Sở dĩ nàng phục hồi trí tuệ nhanh chóng vì, như mọi điệp viên thành thạo, nàng đã được huấn luyện cách đối phó với độc dược.

Một dấu hỏi quay cuồng trong óc nàng. Bun vịch bỏ thuốc mê vào cà phê làm gì? Phải chăng đó là biện pháp an ninh thông thường? Các nhà bác học thường trống miệng, không biết giữ bí mật nên KGB lừa nàng ngủ say để không biết được lộ trình. Song cũng có thể Bun vịch nghi ngờ nàng. Hần cho nàng uống thuốc mê để lục soát hành lý.

Bất giác, nàng nhìn về phía đuôi phi cơ. Nàng không hiểu Lisa giấu điện đài ở đâu, nhưng chắc là trong va li quần áo. Dầu đã tháo rời, giấu được hết không phải dễ, trừ phi Lisa biết phép tàng hình. Một lần nữa, Thu Thu lại hối hận trước khi lên đường không chịu bàn kỹ, mà lại khoán trắng cho.

người hầu gái. Nếu Bun vịch mở va li lục lọi, mạng sống của nàng và của Lisa đã tận.

• Nàng rung mình. Dường như sợ cô đơn, nàng véo cánh tay Lisa một cái nhẹ. Không thấy người nữ điệp viên CIA cựa quậy, nàng véo mạnh thêm. Nhưng Lisa vẫn tiếp tục ngủ say.

Tuy khi hậu trong phi cơ lạnh lạnh, Thu Thu ướt đầm mồ hôi. Nàng cần hội ý Lisa trước khi quyết định.

Bỗng phía trước có tiếng động mạnh.

Cửa phòng hoa tiêu mở rộng. Một sĩ quan phi hành lực lưỡng, râu mép ngạo nghễ bước ra.

Ngọn đèn bị lấp sau lưng Bun vịch, làm bên trong phi cơ lờ mờ tối nửa sáng. Thu Thu không nhận rõ được nét mặt của người sĩ quan phi hành.

Hắn hỏi Bun vịch :

— Họ đã dậy chưa ?

Bun vịch ngẩng đầu lên, cười khẩy :

— Anh khỏi lo. Ít ra là hai giờ nữa. Tôi vừa coi lại xong. Sắp đến rồi phải không ?

Nghe hai gã đàn ông xưng hô thân mật, Thu Thu đoán già viên sĩ quan phi hành cũng ở cấp bậc đại tá, và cũng là nhân viên điệp báo Số viết như con cáo già Bun vịch.

Gã hoa tiêu đáp :

— Đến rồi. Trong 5 phút, ta sẽ hạ cánh.

Bun vịch thở phào ra :

— May quá. Gặp bão thì nguy to.

— Anh không biết ư? Lẽ ra, ta chỉ cần bay qua Hưng hóa, Yên Bái là đến Lai châu, nhưng vì sợ bão, phải đi vòng qua Lào Kay, rồi qua sông Hồng, đường dài gấp rưỡi. Theo tôi, Trung ương

đã quá thận trọng. Dầu bay thẳng tới Lai châu cũng chẳng có gì nguy. Trong đời hoa tiêu, tôi gặp giông tố là thường.

— Không, tôi nói là nguy cho tôi. Mấy đêm nay, tôi không được chợp mắt. Đêm nay phải thức nữa thì nguy lắm.

Gã hoa tiêu cười khả ố :

— Ồ, tôi ao ước được thức như anh. Được thức bên cạnh một người đàn bà tuyệt đẹp thì cả năm tôi không cần ngủ.

Bun vịch cũng cười :

— Anh lầm rồi. Lệnh trên không cho phép tôi sàm sỡ với nàng. Vả lại, tôi không tin là nàng dễ dãi. Anh tỉnh, tôi chỉ được ngồi ngắm xuống, chán chết. Giá nàng cười với tôi một tiếng..

Thu Thu nhắm mắt lại. Nàng cần tỉnh dưỡng tâm thần để lát nữa đối phó với những chuyện bất thần. Nàng vừa khám phá ra một bí mật : phi cơ chở nàng lên Lai châu. Bun vịch lừa nàng uống cà phê pha thuốc mê để giấu lộ trình. Mục đích của hắn là bắt nàng ngủ thiếp đến khi máy bay đáp xuống trung tâm bí mật.

Bỗng Lisa cựa dậy, bàn tay gạt ngang dụng cụ cà phê đã cạn. Cái ly bằng sứ rơi xuống sàn phi cơ vỡ toang.

Bun vịch đứng phắt dậy. Gã phi hành gia nhìn Lisa :

— Có lẽ họ dậy rồi.

Thu Thu hé đuôi mắt, quan sát gã hoa tiêu. Hắn trạc 30, tóc hớt ngắn, làn râu mép xanh biếc vắt vẻo trên khuôn mặt trắng trẻo, khối ngò như mặt diễn viên màn ảnh. Thoạt trông, ai cũng

tưởng hẳn là kẻ ăn chơi đàng điếm. Thu Thu đã quen với thủ đoạn dùng người cố hữu của các cơ quan gián điệp trên thế giới. Kẻ có bộ mã tuần tú và ăn nói ngọt ngào thường là đối thủ nguy hiểm trong nghề.

Bun vich vặn đèn trên phi cơ. Ánh điện chiếu xuống làm Thu Thu choáng váng. Nàng lại nhắm mắt lần nữa.

Bun vich tiến lại, lay người nàng. Nàng vẫn thở đều đặn. Về nghệ thuật giả vờ ngủ, nàng không đến nỗi kém. Hồi ở trường quân báo, nàng đã được một y sĩ thần kinh dạy về môn này. Không phải ai cũng biết giả vờ ngủ và lừa được đối phương. Trước hết, phải biết cách nhắm mắt. Nhắm kỹ quá, hoặc lim dim cũng bị lộ. Rồi đến phép thở và ngáy. Phải thở thật đều, thật nhẹ. Phải ngáy tự nhiên, tròn trịa, và liên tục, tạo cho người ngoài cái ấn tượng là mình ngủ say.

Thuở nhỏ, nàng thường giả vờ ngủ để làm nũng. Mẹ nàng thường lấy sợi tóc mơn man gan bàn chân nàng, song nàng vẫn nằm yên. Bà phải phê bình :

— Con bé tài thật !

Tài nàng đã phát lộ trong trường MI-6. Bị sợi tóc mơn man gan bàn chân hoặc ngoáy trong mũi, người ngủ cũng choàng dậy, hướng hồ giả vờ ngủ. Sinh viên trường MI-6 phải chịu đựng từ 5 phút trở lên mới được chấm đậu. Thu Thu giả vờ được 10 phút.

Trong đời, ít có cực hình nào thú vị bằng lúc giả vờ ngủ có người đứng bên, quan sát từng li, từng tí. Nàng có cảm giác là Bun vich đang bóc

trần cơ thể của nàng để thỏa mãn dục vọng.

Cúi sát mặt nàng, Bun vich phê bình :

— Anh chỉ báo hoảng. Họ còn ngủ say.

Đèn tắt. Gã hoa tiêu nhún vai, không đáp. Cửa phòng phi hành đóng lại. Hú vớ. Thu Thu vừa thoát nạn. Nhờ không ngủ, nàng sẽ quan sát được nhiều điều quan trọng. Hẳn có nhiều điều quan trọng cần giấu điếm nên Bun vich phục thuốc mê cho nàng và Lisa.

Động cơ nhỏ dần, nhỏ dần.

Hoa tiêu đã tắt máy. Hơi lạnh đã tản hết nhường cho không khí bình thường, chứng tỏ, phi cơ đã rời tầng cao, hạ xuống, sửa soạn ghé phi đạo.

Phi cơ chòng chành một cái nhẹ.

Rồi im phăng phắc. Lỗ tai Thu Thu kêu lũng bùng.

Tiếng động nhẹ làm nàng sững sốt. Nàng đã am tường các loại máy bay Sô viết. Đáp êm nhất cũng phải gây ra tiếng động lớn, làm rung chuyển phi cơ.

Trừ phi đây là...

Nàng chưa vội kết luận. Nàng cần chụp mọi chi tiết chung quanh vào trí nhớ.

Cửa phòng phi hành lại mở. Hai phi hành gia cao lớn bước qua ghế nàng. Bun vich thu gọn giấy tờ cất vào cặp da. Gió lạnh bên ngoài tạt vào làm nàng dễ chịu. Tuy tay chân còn mệt mỏi, nàng cảm thấy tâm thần sáng khoái như vừa được tiêm thuốc hồi dương.

Nàng nghe Bun vich nói chuyện bằng Nga ngữ với một người đàn ông ở dưới. Tiếng Bun vich :

— Chào thiếu tướng.

Người được gọi là thiếu tướng đáp, giọng khò khan :

— Chào đại tá. Dọc đường, gặp trở ngại gì không ?

— Thừa không. Mọi việc xảy ra theo kế hoạch đã định.

— Tốt lắm. Suốt chuyến bay, đại tá không được phép liên lạc vô tuyến với Hà nội để bảo vệ bí mật nên tôi lo quá. Họ thức chưa ?

— Chưa chưa. Nếu cần, tôi xin chích cho họ một phát nữa.

— Không cần.

Rồi im lặng trở lại.

Hai phút sau, một khẩu lệnh cộc lốc vang lên :

— Mau lên.

Viên thiếu tướng đốc thúc nhân viên dưới quyền đi chuyển hành lý xuống sân bay. Một toán quân nhân lực lưỡng trèo lên. Họ cử động rất nhẹ nhàng, rõ ràng không muốn làm rợn giấc ngủ quý báu của hai nữ hành khách.

Thu Thu lại véo Lisa. Người tờ gái vẫn ngủ say.

Thu Thu liếc ra ngoài. Trời tối om. Màn sương trắng xóa phủ kín cảnh vật nên nàng không nhận ra được gì. Nàng khuyển cánh tay xem giờ. Hai cây kim dạ quang trên chiếc Omega tối tân nam hột soàn — món trang sức quen thuộc của nữ bác sĩ Mona — chỉ đúng 5 giờ. 5 giờ sáng.

Phi cơ rời trường bay Gia lâm vào lúc nửa đêm. Nàng được biết là đi Lai châu. Tuy nhiên, từ Hà nội tới Lai châu không thể tới 5 giờ phi cơ. Như vậy có nghĩa là...

Nàng không còn thời giờ suy luận nữa vì hành lý và đồ đạc trên phi cơ đã được mang xuống hết. Hai quân nhân Sô viết, người lớn như quán quân đồ vật, khệnh khạng khiêng cái băng ca vải về phía nàng. Một tên cúi xuống, xốc nàng lên. Hắn rón tay một cách thận trọng, như cầm quả trứng trong tay sợ rơi vỡ.

Bên ngoài, sương vẫn tỏa dày. Trời tối hơn trước, tối để sửa soạn rạng đông. Năm duỗi chân trên cáng vải, Thu Thu cầu mong mặt trời chóng mọc, hầu nàng có thể quan sát rõ ràng sân bay bí mật.

Nàng được đưa vào một chiếc ZIS bệ vệ và ngồi dựa lưng vào đệm xe êm ái.

Lisa vẫn ngáy đều. Trong xe, trừ hai thiếu phụ, chỉ có một người đàn ông duy nhất, ngồi sau vô lăng : tài xế. Hắn thu hình một góc, áo che kín cổ, không quay lại nên Thu Thu không nhận được dung mạo.

Song nàng thừa biết cặp mắt cú vọ của hắn đang dán vào kính chiếu hậu.

Đèn trong phi cơ luồn qua khung cửa mở rộng cất trên nền cỏ ướt một ô chữ nhật to tướng. Bun vích đang trò chuyện to nhỏ với viên thiếu tướng. Mùi thuốc lá thơm lẫn sương lạnh tạt vào mũi nàng.

Bỗng nàng giật mình như ngồi trên mũi kim.

Chiếc phi cơ đen sì phía sau Bun vích không phải là loại Iliusin, loại vận tải cơ quen thuộc được Nga sô dùng để tiếp tế súng đạn và lương thực cho quân đội Pathét — Lào của hoàng thân Souphanouvong ở Đông Chum.

Nàng sức nhớ một câu nói của Bun vich. Lúc lên phi cơ hẳn cho biết là máy bay vận tải quân dụng nên không được êm. Khỏi cần nghe hẳn cất nghĩa, Thu Thu cũng biết đó là loại Iliusin.

Từng quen mọi cỡ phi cơ quân sự Vunnó (1), nàng có thể gọi tên vanh vách như hoa tiêu lành nghề.

Nàng không thể làm được. Dọc đường, chiếc Iliusin đã hạ cánh một lần. Trong khi mê man, nàng được đưa lên phi cơ khác. Tại sao lại đổi máy bay? Có lẽ không muốn nhân viên ở phi trường Gia lâm biết nàng đi đâu...

Nàng mỉm cười một mình. Sự tình cờ đã đưa nàng vào ngồi trong phi cơ AN-14, loại chim sắt bí mật của Nga số mà các tổ chức gián điệp mất hàng triệu đô la la, và sinh mạng của nhiều nhân viên mà chưa khám phá được hết chi tiết.

Chiếc phi cơ đen sì đậu phía sau là AN-11 thường được gọi là «con ong nhỏ». Nga số dùng AN-14 để chở thư từ hoặc tiếp tế dụng cụ y tế cho nông thôn xa xôi. AN-14 còn được dùng vào

(1) Vunnó, chữ tắt của Vounno Vozdushnye Sily (VVS), là không lực Số viết. Hiện Nga số có trên 20.000 phi cơ quân sự (năm 1960, khi truyện này được đăng báo) Không lực Số viết chia ra làm 6 ngành. Hầu hết phi cơ chiến đấu Số viết đều có phi công của Tây phương. Oanh tạc cơ TU Số viết được ráp theo kiểu B-29 của Mỹ. Nga số bắt một số B-29 hạ cánh trên đất cộng sản năm 1945, để tháo tung ra và bắt chước.

công tác điệp báo, nhờ thân hình nhẹ nhàng, chưa được 6 hay 7 hành khách, máy móc tuyệt hảo, nhất là nhờ khả năng lên thẳng như trực thăng. Chiếc AN-14 là phi cơ STOL (1) đầu tiên của không lực Số viết.

Thu Thu đã hiểu tại sao RU chở nàng bằng AN-14. Vì trung tâm khoa học tối mật này được nguy trang trong rừng sâu, không tiện đón cây, làm đường, đổ bê tông xây trường bay tối tân. Mọi trường bay dài hay ngắn, rộng hay hẹp, đều được giấu điếm khéo léo, cũng không thoát khỏi con mắt thám thính điện tử của loại phi cơ không người lái, lạ lùng hơn máy bay trinh sát U-2.

Cho nên RU dùng phi cơ AN-14. Phi cơ này cất cánh, hạ cánh ở đâu cũng được nên phi cơ U-2 hay trên tầng cao sẽ không thể nào tìm ra trung tâm bí mật...

Thảo nào hồi ở Sài gòn ông Hoàng chỉ mỉm cười kín đáo khi nàng đặt ra một câu hỏi hợp lý. Ông Hoàng gật gù :

— Vâng, bà hỏi đúng. Từ nhiều năm nay, phi cơ U-2 đã chụp hình các căn cứ quân sự của đối phương. Sau khi Nga số bắn hạ phi công Powers,

(1) AN-14 là máy bay Pchelka. STOL là Semi-Vertical Take off and Landing, tiếng Anh nghĩa là phi cơ lên thẳng và xuống thẳng không cần sân bay, có thể được gọi là bán trực thăng. Loại STOL hiện giữ vai trò quan trọng trong ngành do thám. Anh và Mỹ đã chế tạo nhiều phi cơ STOL đặc biệt.

Hoa kỳ đã chế một loại U-2 bay cao hơn. Rồi đến các vệ tinh do thám. Nga sợ không thể bắn lên vệ tinh, vì không có bằng chứng là các vệ tinh này chụp hình các căn cứ quân sự quân sự phía sau bức màn sắt. Chỉ còn phương pháp duy nhất : đi tấn những trung tâm bí mật xuống hầm núi và trong rừng rậm. Trên thực tế, hầu hết những trung tâm này đều được phân tán tới miền bắc Nga xô và Đông nam Á, đặc biệt trong khu tam giác rừng rú giữa Miến điện, Hoa lục, Bắc Việt và Lào quốc. Đối phương dùng phi cơ AN-14 làm phương tiện liên lạc. Vì vậy, ta đành bỏ tay. Bà lên đường qua Hà nội hôm nay là để giúp các cơ quan điệp báo trong thế giới tự do khám phá ra một căn cứ bí mật và quan trọng, có thể là bí mật nhất và quan trọng nhất của đối phương mà phi cơ trinh sát không thể tìm được. Tôi yêu cầu bà thu thập đầy đủ tin tức về loại phi cơ AN-14...

Tiếng động cơ nổ ròn, xe tan màn im lặng nửa đêm về sáng. « Con ong nhỏ » đen sì kỳ dị từ từ chạy biến vào bụi rậm. Nàng thấy lờ mờ phi cơ đang tuốt xuống hầm. Thì ra đây là phi trường ăn ngầm dưới đất dành cho máy bay lên thẳng STOL.

Bun vịch mở cửa xe hơi, ra lệnh cho tài xế :
— Chạy đi. Nhanh lên.

Thu Thu suýt phi cười. Mọi người đều vội vàng như bị ma đuổi. Viên thiếu tướng bắt nhân viên khuôn hành lý thật nhanh. Bun vịch cũng bắt tài xế chạy thật nhanh. Gã tài xế hốt hoảng, đạp ga xăng, phóng nhanh ra đường lớn.

Trời sắp sửa sáng.

Với hai mắt mở hé, Thu Thu phải vận hết nỗ lực mới thu được phong cảnh chung quanh. Nàng đoán đúng : phi cơ AN-14 đáp xuống một khu đất trống nhỏ xiu, dưới chân rừng núi trùng điệp. Xe hơi phóng nhanh trên con đường tráng xi măng phẳng phiu, phía trên cánh lá che kín.

Nhìn bàn tay sang số của tài xế, và những hàng cây lớn nối nhau chạy vun vút hai bên, Thu Thu biết là tốc lực của xe độ 60 cây số. Được một quãng, con đường bắt đầu uốn khúc quanh co.

Tài xế bứt ga, thẳng lái.

Một tấm sắt lớn, cao hơn đầu người, chắn ngang đường, sừng sững như bức tường. Tài xế nháy pha 3 lần. Một cánh cửa giữa tấm sắt mở ra.

Thu Thu được nghe nói nhiều về hệ thống an ninh trong các trung tâm thí nghiệm bí mật của Nga xô, giờ đây nàng mới có dịp mục kích. Tấm sắt này được di chuyển bằng điện, bề dày 15 li, đạn đại liên bắn không thủng. Gặp biển, một tiểu đội núp sau đủ sức cản bước tiến của chiến xa tấn công.

Tấm sắt được gắn một bộ phận điện tử đặc biệt, truyền âm hiệu vào vọng gác bên trong. Tài xế nháy đèn là để báo hiệu. Ai tới gần tấm sắt mà không biết âm hiệu sẽ tan xác trước giàn súng tự động. Loại súng này tự động lấy cò, nhờ máy hồng ngoại tuyến thu sức nóng, hễ nơi nào phát nhiệt lượng—như người, xe cộ—là khạc đạn.

Qua khung cửa một người phục sức kỳ lạ bước ra. Trời còn tối nên Thu Thu chỉ quan sát được lờ mờ. Nhất định hẳn là quân nhân Nga.

Song hẳn lại không phục sức như quân nhân Nga. Hẳn gọn gàng trong bộ áo phục riêng, may theo kiểu phi hành, sơ mi và quần may liền nhau, bằng vải màu xanh lá cây.

Khẩu tiều liên kè kè dưới nách hẳn cũng sơn màu lá cây. Hẳn tiến lại cửa xe, rạp chân chào :

— Chào đại tá. Xin đại tá cho coi sự vụ lệnh.

Dường như đã quen với thủ tục khám xét kỹ lưỡng của trung tâm, Bun vich lạnh lùng đưa cho tên lính mảnh giấy gấp tư. Tên lính cầm lấy đi ra sau trường sắt.

Bun vich dựa cùi tay vào thành xe, phì phèo thuốc lá. Năm phút sau, tên lính mặc thường phục xanh lá cây trở ra. Trả tờ giấy gấp tư cho Bun vich, hẳn nói :

— Tôi đã thông báo cho trạm thứ nhì. Mời đại tá tiếp tục cho xe tiến lên, tốc độ đúng 10 cây số một giờ.

Xe hơi bỏ ngoằn ngoèo trong vòng 10 phút. Tài xế vừa ngừng lại thì một tiếng nói vọng ra lạnh lạnh :

— Tài xế xe M5 phải không ?

Tài xế lộ đầu ra ngoài :

— Phải.

— Lệnh công tác số mấy ?

— K-5.

— Yêu cầu tài xế mở đèn trong xe.

Gã tài xế ấn nút điện bên máy thu thanh đèn vụt sáng như ban ngày. Trước đó. Thu Thu đã nhắm mắt lại. Nàng biết là vọng gác được

trang bị máy móc điện tử. Một loại máy ảnh đặc biệt đã chụp hình hành khách trong xe, và truyền đến cơ quan kiểm soát. Tuy không có mặt tại vọng gác, ban an ninh có thể theo dõi mọi việc trong đường tơ, kẽ tóc.

Giọng nói khàn khàn lại cất lên :

— Xong rồi. Tắt đèn đi.

Tài xế rờ ga, định chạy, thì giọng nói kia lại tiếp :

— Thong thả. Từ đây là đường hầm, mọi người phải thận trọng. Không được hút thuốc lá. Yêu cầu dụi điếu thuốc tắt hẳn.

Bun vich nhăn mặt ném điếu thuốc cháy dở xuống sàn xe. Tiếng nói lạnh lạnh, quái ác lại vang lên :

— Yêu cầu đại tá Bun vich dụi cho kỹ hết. Một cái tàn nhỏ cũng có thể gây ra nguy hiểm.

Miễn cưỡng Bun vich dè gót giầy lên màu thuốc cháy dở. Liên khi ấy, tấm sắt trước mặt dạt sang bên.

Miệng hầm mở ra đen ngòm.

Tài xế từ từ lái xe chạy xuống. Xe vừa lọt vào thì miệng hầm được đóng lại, và đèn ống bật lên nhất loạt như sao sa.

Thu Thu chột dạ nhìn từ phía. Nàng không ngờ giữa chốn rừng núi hoang vu Lai châu Nga sơ đã thiết lập một căn cứ tối tân như thế này. Với con đường bị rừng sâu che kín, với phòng thí nghiệm ăn ngầm trong lòng đất, máy bay trinh sát sẽ trở thành bất lực.

Đường dưới hầm mỗi lúc một nở rộng. Tài xế cho xe chạy chậm chậm, vào khoảng 10 cây số một giờ.

Hết đường hầm, xe hơi nhỏ lên mặt đất. Đó là một thạch động khổng lồ, có thể chứa một thành phố bên trong. Suy luận cách kiến trúc. Thu Thu đoán trung tâm tia sáng giết người được xây trong một rặng núi lớn. Hàng triệu tấn thuốc nổ TNT đổ xuống vị trí thiên nhiên này cũng vị tất lay chuyển nổi căn cứ.

Trời đã sáng hẳn.

Ánh nắng màu hồng từ khe núi chiếu xuống. Biết là không thể tiếp tục đóng kịch được nữa, Thu Thu ngáp một cái nhẹ. Đoạn nàng cựa quậy trên đệm xe.

Bun vich quay lại, vồn vã :

— Bà thức dậy rồi ư ?

Nàng chưa cần đáp vội. Nàng cần tỏ cho hẳn biết nàng chưa tỉnh hẳn. Dưới áp lực của thuốc mê, nàng khó thể lấy lại trí khôn sau khi thức giấc.

Bun vich nhắc lại :

— Bà thức dậy rồi ư ? Chào bà.

Nàng mở mắt, giả vờ sững sốt. Nàng nhấn mạnh sự ngạc nhiên bằng tiếng kêu :

— Mệt quá !

Giọng Bun vich đượm thân mật :

— Chỉ đau đầu một lát rồi khỏi ngay. Bà không việc gì đâu.

Thu Thu lấy tay bóp trán :

— Tôi bị thiếp đi, phải không đại tá ?

Bun vich đáp :

— Vâng. Bà ngủ một giấc từ Hà nội đến giờ. Vì đường xa, phi cơ lại gặp bão nên tôi mạn phép trộn thuốc ngủ vào cà phê cho bà uống.

— À ra thế !

— Xin bà tha lỗi. Nếu thức, bà còn mệt gấp năm, gấp mười. Khỏe như tôi mà trận bão hồi đêm cũng làm mệt nhoài.

— Đây là đâu, thưa đại tá ?

— Trung tâm KX, nơi bà làm việc.

— Trung tâm KX, cái tên lạ quá. Tôi mới nghe lần đầu. Trung tâm này thiết lập dọc biên giới phải không ?

— Thú thật với bà là tôi không biết rõ.

Hắn nói dối một cách tài tình. Mắt hắn vẫn mở rộng như người thành thật. Thấy nàng nhìn hắn chăm chú, hắn vội đánh trống lảng :

— Ở kia, Lisa cũng dậy rồi.

Thu Thu cười thầm trước thủ đoạn giả vờ của viên đại tá an ninh Sô viết. Nàng đã giả vờ ngủ. Nàng sẽ tiếp tục giả vờ nữa trong thời gian lưu lại trung tâm KX. Trong khi ấy, Bun vich dinh ninh có thể phỉnh phờ nàng bằng thủ đoạn giả vờ quen thuộc.

Ngồi bên, người hầu gái đưa tay dụi mắt, đoạn thở dài nhẹ nhàng :

— Chà, ngủ cay cả mắt.

Bun vich đơn đả :

— Chào Lisa. Lisa ngủ ngon làm tôi phát thèm.

Người nữ tỳ liếc Thu Thu không đáp. Thu Thu kéo kính xe xuống, cho gió bên ngoài ùa vào.

Trước mặt nàng, một phong cảnh kỳ ảo hiện ra. Càng tiến sâu vào thạch động càng rộng. Tia sáng mặt trời không thể vào đến đây. Đèn nê-ông tỏa xuống màu xanh diu diu và man mát.

Chạy một quãng nữa, tài xế dừng lại vì thạch động bị bít lối bởi một bức tường bê-tông cao

ngắt. Bun vịch mở cửa xe xuống trước. Hấn mở cửa sau mời Thu Thu :

— Bà xuống tản bộ một vài phút cho mạch máu lưu thông.

Thu Thu không mong gì hơn nữa. Để giày nàng suýt trượt trên nền đá trơn bóng như thoa mỡ. Bun vịch phải nắm lấy cánh tay tròn trĩnh của nàng. Nàng cố tình trượt ngã. Bun vịch cũng cố tình lợi dụng tình thế.

Nhìn sang trái, Thu Thu nhận ra một vọng gác nhỏ bằng thủy tinh trong suốt, từ phía đóng kín. Ở trong, một người lính mặc đồng phục màu xanh bằng cao su may theo kiểu phi hành gia không gian, ngồi sau cái bàn trên đó có nhiều nút tròn, vuông, bầu dục.

Nàng quay lại hỏi Bun vịch :

— Trạm gác, phải không đại tá ?

Bun vịch gật gù :

— Thưa bà, vâng. Chắc bà ngạc nhiên khi thấy một trung tâm khoa học quan trọng mà người gác lại quá ít, khác với ở Liên xô, cách 5 thước là có một quân nhân vũ trang tiêu liên. Sự thật là ban an ninh đặt tại mắt khắp nơi. Dọc đường, máy điện tử theo sát chúng ta từng bước. Không phải là ngoa khi nói rằng con ruồi bay vào đây cũng bị chặn lại.

Thu Thu nói :

— An ninh chặt chẽ như vậy, tôi rất bằng lòng. Không gì bức mình bằng luôn luôn bị dịch dòm ngó, quấy rối. Hồi nhà tôi phục vụ trong một căn cứ nguyên tử ở Uy cô ren, tháng nào ban an ninh cũng tóm được một tên phá hoại hoặc nhân viên

do thám của địch. Do đó, hoạt động của nhà bác học bị giám sát phần nào.

Người nữ tỳ nhìn Thu Thu bằng cặp mắt than phục. Thu Thu đã lột được hết vai trò tế nhị của nàng. Bun vịch khoát tay, cử chỉ kiêu hãnh :

— Bà hoàn toàn yên tâm. Từ ngày trung tâm KX được thành lập đến nay, chưa tay sai nào của địch bén mảng được tới đây. Nói cho đúng, thỉnh thoảng có kẻ lảng vảng bên ngoài, song chúng chưa lọt được vào khu vực Xanh thì đã bị bắt.

Thu Thu hỏi, giọng ngạc nhiên :

— Khu vực Xanh là thế nào ?

Bun vịch, giọng trịnh trọng :

— Tôi xin giải thích bà rõ. Về phương diện phòng gian, bảo mật, trung tâm KX được chia làm 4 khu vực riêng biệt nằm trong hình tròn mà tôi không biết đường kính là bao nhiêu. Thạch động này nằm trong khu vực Vàng. Sáu hơn nữa là khu vực Đỏ. Ngoài khu vực Vàng là khu vực Trắng. Và ngoài Trắng là Xanh. Biện pháp an ninh từ Xanh đến Đỏ mỗi lúc một chặt chẽ thêm. Địch mới léo hánh được tới khu vực Xanh, một vùng rừng núi vô nghĩa.

Đang bách bộ, Thu Thu đứng khựng lại. Người gác ngồi trong hộp thủy tinh vẫn yên lặng như pho tượng. Nàng hỏi Bun vịch :

— Thú thật với đại tá, tôi đã vào nhiều trung tâm bí mật, song chưa thấy nơi nào mà lính gác lại lăm lăm và không đeo súng như ở đây.

Bun vịch cười ròn tan :

— Cần gì đeo súng mới giết được, thưa bà ? Đội tuần phòng ở đây không đeo súng, nhưng lại

có những khí giới mạnh hơn súng trăm lần. Mời bà quan sát kỹ thêm nữa. Bà sẽ thấy vọng gác bằng thủy tinh này có thể cản được lẫn đạn. Dầu bên ngoài bắn đại liên vào, người lính ngồi trong vẫn an toàn.

Bà thấy ngọn đèn xanh trước mắt người lính không? Ngọn đèn này báo hiệu là máy vô tuyến truyền hình riêng của vọng gác đang chụp hình chúng ta và chuyển vào ban an ninh trung ương. Sau khi kiểm soát kỹ lưỡng, họ mới cho vào.

— Còn nếu là địch?

— Bà giàu tưởng tượng thật. Thảo nào bà là nhà khoa học hữu danh, vì thưa bà, khoa học là nghề của người giàu tưởng tượng. Nếu là địch thì mới leo hành đến vòng đai ngoài của trung tâm đã bị tia hồng ngoại tuyến khám phá, và đội an ninh đã thộp cổ. Nhờ may mắn nào đó — may mắn mà tôi không tin là có thể xảy ra — địch lọt tới đây thì máy vô tuyến truyền hình sẽ tìm thấy. Vì điều kiện an ninh, tôi không được quyền tiết lộ. Tuy nhiên, tôi xin nói là người gác ngồi trong lồng thủy tinh chỉ ắp nút là xong hết.

— Xong hết?

— Vâng, xong hết, trong vòng 30 giây đồng hồ. Ngay sau khi người gác ấn nút báo động, một hồi chuông sẽ nổi lên khắp thạch động, các tấm cửa sắt đều tự động đóng chặt lại, và một làn hơi riêng sẽ tỏa ngập. Hơi này làm mọi loại động vật mê man trong khoảnh khắc. Dầu địch kéo vào một tiểu đoàn, một người gác cũng đủ đánh bại.

— Ô, địch đeo mặt nạ hơi ngạt thì chúng ta nguy to.

— Ban an ninh đã bố trí đầy đủ. Đề phòng địch đeo mặt nạ chống hơi độc, chúng ta còn nhiều khí giới vô hình khác nữa. Chẳng hạn những khẩu súng bắn đạn thuốc mê gắn ngầm trong tường. Người gác ấn một cái nút là hàng chục nòng đại liên cùng khạc lửa một lúc.

Thu Thu lắc đầu:

— Ghê quá!

Bun vịch gật gù:

— Bà đã hiểu tại sao chúng ta không cần người gác đông đảo. Ở đây, mọi việc đều do máy móc phụ trách. Rồi bà sẽ thấy...

Bun vịch ngưng bật. Một hồi chuông lạ lùng rung lên. Tiếng chuông nghe rờn rợn làm Thu Thu lạnh toát châu thân.

Rồi người gác trong lồng thủy tinh cất tiếng lạnh lạnh trong máy khuếch âm:

— Mời đại tá xuống thang máy.

Tiếng động cơ chạy xè xè. Tầng đá nhẵn thín bên cạnh vọng gác nứt ra, ánh sáng từ trong tỏa ra sáng quắc. Thu Thu cảm môi đề khởi biểu lộ cảm xúc.

Bên trong là một gian nhà rộng mênh mông. Không cần lại gần, nàng đã biết bốn bức tường đều bằng bê-tông cốt sắt. Giữa nhà có hai thang máy đồ sộ, mỗi thang máy do một quân nhân đứng gác.

Cửa thang mở ra bằng điện. Thu Thu nhận thấy Bun vịch bước vào thang màu tím. Trông đáng điệu ngơ ngác của Thu Thu, viên đại tá an ninh Sô viết giải thích:

— Thang máy sơn màu tím đưa người xuống hầm. Còn cái kia màu đen, là từ dưới lên. Đặc